

ΣΠΙΘΑ

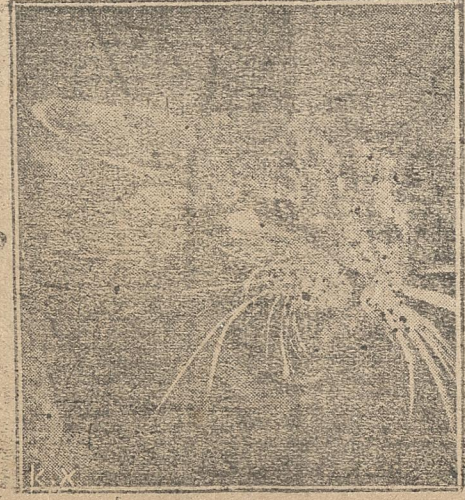
(Τὴν «Σπίθα» βγάζουμε καὶ διαλαλοῦμε τὰ ὅσα γίνονται κακὰ στὸν τόπο μας κ' ἀπ' ὅλους θελοῦμε γερὴ ποστήριξη γιὰ νὰ μὴ χάσουμε καὶ μείζ τὸν κόπο μας.)
 *H Συντροφιά

*H Συντροφιά τῶν ἑνδεκά. Τὴ «Σπίθα» μας συντάσσει κ' ὁ, κ' ἀπὸ τὸν τόπο μας σατυρικῶς πατάσσει.

Τὸ Τρίτο φύλλο θγίζουμε μὲ κόπους καὶ θυσίας καὶ συνδρομὰς εὐσεβέσιμον ἑαυτῶν κ' ἐτησίας.

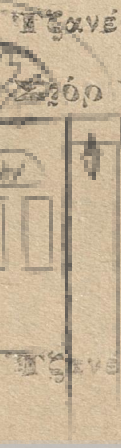
Τοῦ Δεκεμβρίου εἴκοσι καὶ τίσσερες μετῶμε καὶ ὅσῃν Ἑλλάδα ἀσχημα κ' ἀσβελομένα πᾶμε.

Κορνήτινη εἶναι ἡ «Σπίθα» μας καὶ θάξῃ τὸ γράψαν ὅτι μέρος ὅπου βρισκίται τὸ «Νέον Πρακτοροτο».

Ὁ Τζανέτος κ' ὁ σιόρ Ντάντης συζητοῦν θανατάσις κ' ὅλα τὰ κακὰ ἐλέγχουν δημοσίᾳ ἐξαισίως.

Ὅπου ὁ Τζανέτος συνελθὼν ἀπὸ τὸ χάλι ποθε ἐγύρευε τὸν φίλόν του ἐδώθε καὶ ἀλλοῦθε. Καὶ ἀφορῆ τὸ ἐδόθηκε τὴν πόλιν νὰ θανατώσῃ καὶ γιὰ τὸ ἕφος τῶν οἰκτιῶν τὸ μπόσουλὰ νὰ χάσῃ. Μ' ἀπὸ τὴν ἀκοή ἐπήγαυε σκιασμέτος ὅσῃν σκυλί — φοβούμετος ὁ μαῦρος μὴπως σιτισμός σπρῆβῃ — κ' εἰς τὰ ἱερίπια χυθῆ ὑπὸ τοιοῦτον ὄσο τοῦ Τζάντε ἕνα φίλῳ. Κ' ἐκεῖ πού ἡ ψυχούλα του γιὰ κούλουση ταξείδων ἀγνάντεψε τὸν φίλόν του πού τὸσες ὄρες γύρευε. Κ' ὅταν ἐκεῖνος σίμισος κ' εἰσάθη διπροστά του ἡ ζάλη τοῦ ἐπέραςος κ' ἤρθε σὶὰ σύγκαλά του.

Τζανέτος: Τί γίνηκας μωὸ ἀδερφέ κ' ἀπ' τὸ προῖ σέ γύρευα; Σιόρ Ντάντης: Κ' ἐγὼ ἐσέ γυροῦντας ὅλοι τὸν κόσμον γύρισα γιὰτὶ ὅσῃν ἐχωρίσαμε δὲν εἶχες τὴν ὑγεία σου κ' ἐνόμιζα πὼς ἐπάδες κ' ἤρθε γιὰ τὴν κάμαρά σου. Τζανέτος: Ἦνθα ὅταν καὶ δὲν σ' εἴρηκα ἤνθα γυροῦντάς σε. Σιόρ Ντάντης: Ἦνθα ἀδελφέ; Τί ἔλας; Τζανέτος: Ἄδελφε πού μοῦ λές καὶ δὲν τὰ πόνεις πῶς; Σὲν πάθω ἐγὼ ποῖς ἕστερα σὶὸ Τζάντε ὅσῃν γυρίσῃ θὰ πῆ τὴ ὄσα σ' ἰδοῦς Κορφοῦς εἶχε νὰ γνωρίσῃ; Καὶ πρῶτα γιὰ τὸ θέατρο... τί χίριθ εἶν' ἐφτοῦνο; Ποῖς τὸ σοφίστηκε ἀδερφέ καὶ τίνας τὰ λεφτὰ του

πέσανε σὶὰ θ' ἀμείλιά του γιὰ νὰ σηθῆ ὑπὸσὶά μου ἀδελφέ... ἀδελφότητοῦ γῆμα πού... χάνω τὰ... μναλά μου; Σιόρ Ντάντης: Θεὸς χορέσῃ τὴν ψυχὴ πού βρόθῃκε γιὰ νὰ κιστῆ τὸ θέατροῦ μας πού ὄχι ἐσὺ παρὰ ὅλος ὁ κόσμος ἔχει νὰ πῆ, πὼς ὄχι ἄλλο ὅσῃν κ' αὐτὸ ἔχουν νὰ δείξουν οἱ Ρωμαῖοί... Τζανέτος: Μὰ ἐφορῆται ὀλοχρονίς; Σιόρ Ντάντης: Τὴν τοῦτο πᾶω πᾶσο... γιὰτὶ εἰς τὰ ἔξοδα πολλὰ καὶ μὲν πορὰ τὸ χρόνῳ πούρχεται ἕξνος θίκσος καὶ κάποτε μεγάλως τὰ φωτερά του ἀνάθουνε καὶ δέχεται τὸν κόσμῳ... Τζανέτος: Γιὰ τοῦτο κοῖμα... Μὰ γὰς ἐγὼ λοιπὸν δὲ νὰ μαρῶσῳ νὰ βάλω τὴ βελιάδα μου καὶ τὸ ἠφιὸ καπέλλο, νὰ πᾶω μὲ τὴν μπόζά μου νὰ βρῶ νὰ θῶροῦτο νὰ δείξω μὲ τὸ ἔχῳ μου καὶ τὴν ἐργίναά μου; Γιατὶ λοιπὸν κουβάλῃσα τίσσι φορτέρια φορεσιές; Νὰ τὰ φορῶ καθημερινῆ καὶ τὰ φοροῦνομαί τὸι λεμονιές; Σιόρ Ντάντης: Κάμε «πασιέντσα» φλε μοῦ κ' ἂν ἔρθῃ μαρναβάλι ὅλοι θὰ τὸ ἀνάθουνε καὶ θὰ μᾶς πιάσῃ ζάλη. Καὶ νιαραβέρι θὰ γενῆ σὶὸ θέατρο μεγάλῳ πού βέβαια ὅσῃν κ' αὐτὸ δὲν θὰ ματῶεις ἄλλο. Τζανέτος: Σὶὰ νιαραβέρια ἐγὼ ἀπὶ εἶμαι συνεῖδιτμέντος... Σιόρ Ντάντης: Μὰ εἶναι «μπονόρα» ἀκόμα νὰ λέμε τί θὰ ἀνάθουνε ἐδῶ καὶ τὸσους μῆρες... Τζανέτος: Ἦγὼ ὅπως σοῦπα ἤρθε δῶ γιὰ νὰ παραθερίσω γιὰτὶ ἐπέρδισα πολλὰ ἐπέτος σὶὴ σταφίδα. Καὶ σὶὴ μπουλέτια πού ἔπαιζα χαρὶς πολλὸς υπελειάδες ἐπέρδισα καὶ γίνηκα ἀνθρώπος μὲ γιλιάδες. Καὶ ὅσῃν νεόπλευτος κ' ἐγὼ θέλω νὰ σπικταλῆσω καὶ μὴ γνωρίζοντας τὸ πὼς ἤρθε νὰ σέ ὀρῆσω. Σιόρ Ντάντης: Γι' αὐτὸ νὰ ἔλας πῶς τὰ λεφτὰ σου τῶρα μπῶσῃ νὰ θῆς σὶὸ θέατρο; Δὲν τὰ πῆρῃς ἡ μπόσα. Σιόρ Ντάντης: Ἦνθα γοηροῦ θὲ νὰ κ' αὐτὸ καὶνοῦσῃμο νῶμοκόσῃ σὶὴ καθε διασπῆδαση... σὶὸ καθε πανηγύρι. Ἄς πᾶμε τῶρα, φίλε μου, νὰ κίρουμε μαρέντα κ' ἔπειτα συνεχίσομε ἐτούτῃ τὴν κουβέρτα.

Τώρα πού ἀδειάζανε ὅλα τὰ Ταμεία νέους φόρους βάζουνε γιὰ τὴν πεικίλια.

Κ' ἄλλους φόρους πάλι — γράφουνε τὰ φύλλα — θὰ πληρώσουν οἱ Ρωμαῖοὶ καὶ τοὺς πιάνει ἀνατρι χίλια.

Κ' ἔτσι νηστικῶτοι ὅλοι μας θὰ μένομα ν' ἀρχονται οἱ Ἄρα καὶ τοῖ πού δὲν περιμένουμε, νὰ μᾶς τὰ σουφρώνουν καὶ νὰ κοκορευῶνται σ' ὄσους δὲν γνωρίζουν τὰ Ταμεία πὼς κλέβονται.

Νέους φόρους πάλι θέλουν νὰ πληρώσομε γιὰ νὰ παίξουν ὅσοι θὰ μᾶς τὰ ψιλῶσομε!

N. Σαῦς

ΔΙΚΗΣ ΠΙΜΗΣ

Σ' ἐνα καλὸ γερὸ ἐλαγε ὁ μεροκαματάρης; — Ἦργο πού τῶχτε καὶ σεις, φαγί, πιστὸ καὶ ὑποὶ δουλειὰ καμινὰ δὲν κάνετε. Βλάκας πού δὲν ἐδιάλεξα τὴν ἰδική σας τέχνη... Καὶ τοῦπε ὁ καλὸ γερὸς ἀπὸ θυμὸ γερῶτος; Δὲν λογαριάζεις ἀθλιε αὐτὸ τὸ φαγοπότι τί κόπους πού χρειάζεταιαι καθεὶς νὰ τὸ... χωνέψῃ;

Ἐπαρθεῦσαι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Καὶ βράς σας βλέπω μὲ τὰ μαλλιά κομμένα καὶ πάντα στολισμένα. Πού εἶσθε ὅλη μέρα τὰ δύο μαζὺ κλεισμένα γιὰ πῆτέ μου καὶ μένα.

Τὸ Κουνοῦπε

Σ Π Ι Θ Α

1924

Χίλια έτηκάνονα είκοσι
και τέσσαρα μαζί
δ χρόνος που βρωμάματα
ανά ζή μανείς ή να μη ζή;

Μιά φορά την εβδομάδα
έπι το παρόντος μόνο
θα κυκλοφορή ή «Σπίθα»
ίσουμε τον άλλο χρόνο.

Το φύλλο που πουλιέται
κί' απ' όλους αγαπιέται

Ας π τ ά π εν θ ν τ α θά πουλιέται
το φύλλο μας 'στην αγορά
που σάν κί' αυτό δέν ξαναδύηκε
'στην Κεσόκυρα καιμά φορά.

Συνδρομές για ένα χρό
νο και για έξι μήνες
ζυμό.

Γιό δυα χρόνο είκοσι
δραχμούλες θα μετρήση
εκείνος που 'στη «Σπίθα» μας
συνδρομητής θα γίνει.
Κί' αν ήναι και εξόμηνος
συνδρομητής να μεννη,
δραχμούλες δέκα μοναχά
'σιά χροιά μας θ' αφίνη.

Ήμιστογραφές, χειρόγραφα
και γραμμάτια απ' εθελούς
να στέλνουνται 'στη «Σπίθα» μας
δίχως άεροπορίας.

Όσο για τ ά παράπονα
των υποστηρικτών μας
— κί' αυτών των διαστών μας—
ζητούμε από πρωτότερα
έπιστολή την κλίση
κί' έτσι που λέτε ή «Σπίθα» μας
χρόνια πολλά θα ζήση.

ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΓΥΦΝΟΝΤΑΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ ΧΡΕΩΝΟΝ-
ΤΑΙ.

Ανέθηκαν τ ά τρόφιμα
και πάλιν εις τ ά ύψη
και πρέν φωνίση ο φτωχός
την κόκκ του θά τριψη
IN' άποφασίση θηλασθή
τόν κόσμ' αυτών ν' αφήση
πρωτοδ' ο άξιος έμπορος
'στη ζήση ΤΟΝΕΙ Φήση.
Όλοι κοιλίες μήε φαρίσανε
'στη φανερή κηστία
και δέν τους νοιάζει ο φτωχός
αν νοιώθη και νηστία.

Αν πός με διατίμησε
ο' εκείνον να φωνίση
κί' άλλο θά είναι και λεφτά
και προίμια να χαρίση.
Δέν θέλες διατίμησε
από τ ά τούτα
και πόνε προίμια πικαλεχτό.
ΝΑ ΔΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑΙΣΑΠΗ.....

Πάρι ο φτωχός και ο φτωχός
και ο πικρός κί' άλλος,
έχουν την κί' σφραγίδα
σφρα σφ' στο στόμα.

Ελλά θεέ μου... Όλασες
φτωχ' ύε, στραβούς, εύπάρους,
μα 'στο θεό σου τ' ήθελες
να πλάσης και έμπόρους...
Μέν τ' έβλεπες 'στη κλάση
και για να βλακώσης
άμικτωλό, άς ταύλεγες
«Άμε για να φωνίσης...»
Οά κάμανε, που λές, ήφτοι

έκεί σημαθα τέρατα,
θ' τους περνοθάνε κί' άφτους
θ' έχεις με τ ά κέρατα.

Ήλίκτους θεούλη επ' τη γή,
σε έκτεύω, πάστους
και κί' τρε βράστους, φήσέ τους
ή κί' άλλο, έλους γυρίστους.

Μή τ ά τολήρια πρόσεξε
μή' πύρωνα χιμπαρό
γιατί κί' άφτά θ' βγάλουνε
άγούρα 'στο πιζήρι.
Εκεί τότε ή άισχροκέρβια
θ' είναι πετό μεγάλη
γιατί έλοι θ' άγοράζουμε
τομάρι από μπικίλη....

Σ Α Τ Α Ν

Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Υ Γ Ε Ν Ν Α Ι...

Από καρδιά εύχόμεθα
σε όσους μάς διαβάζουν
τοί μέρες τούτες με χαρά
'στο σπίτι να γιορτάζουν

Και τ ά Χριστούγεννα γί' αυτούς
εύτυχημένα ναίαι
κί' όλοτό γάλο— που ε' μεις
δέν έχου με— να φάει!

Ή Συντροφιά που δίχως άλλο
θέ να μείνη δίχως γάλλο.

Σ Ε Δ Υ Ο Γ Ρ Α Φ Ο Ν Τ Α Σ

Ή φάτσα σας ή... σοβρη
μέ κάνει να γελάω
κί' ή πέννα σας ή... γλαφυρή
μέ κάνει να... ξερνάω!

Τό Κουνούκι

Εις την εποχή που ζούμε
είναι τόσο μασκαράδες
όσα και τ ά θηλυκά μας
που μάς παίζουν τούς παπάδες.

Επ' την εποχή που ζούμε
είναι τόσο μασκαράδες
έτσι και τ ά θηλυκά μας
που μάς παίζουν τούς παπάδες.

Εκεί γιατί να μην οίκοτρήσι
μέ τ ά τούτα τ ά δεινά μας
έτσι διέπης εις τ άς ήσες
τ ά «μεινόν» τ ά θηλυκά μας
Ήταν εποχή πολέμου

και οι νησι με την καρδιά τους
έτρεξαν για την Ηπειρίδα
να προσφέρουν τ ά κορμά τους.

Και ενώ ίσχυζαν' τότε
ή μεγάλες επιθέσεις
έξ έφύδου οι θηλυκοί μας
και τελάρθινον εις θέσεις.

Κί' ήταν' μία ή διαφορά μας
θ' οι νησι έταλεμοόσαν
κί' ή κοπέλες 'στί γραφεία
καθισμένες έκκεντοόσαν.

Ήταν' μύθος, ιστορία,
κί' γενήσαν' 'στί γραφεία
που ή δουλειά πηγαίνουόσαν
σάν την άνωστή κυρία.

Ήλθε άλλο ή ήμερα
από τ ά αποστρεφάσεις
κί' όσοι νησι έρχανε μεννη
γύριζαν για να βροον θέσεις

Κτύπησαν 'στί πόρτες έλεος
του κουφού έκλιπρόντες
πλήν ματίσος έκτυποόσαν
οί άδικού: συστοχόντες.

Αν έξοόσε ο Διογένης
μέ έτούτηνε την πλάσι
δίχως άλλο 'στί κουφά
πρώτον ήθελε ξεράσει.

Ή δέν είναι άδικία
τόσο να ενά πεινοόνα
και ή μόρε; 'στί γραφεία
τόν πικρά μας να βουτοόνα;

Νά σου φτείνουσε δαντέλες
γόδες, κί' λωρε; «μύοιες τρέλλες»
όταν γράφουν να κορτάσουν
και τ ά μούτη να πουδράσουν;

Παύουν, λέγουν, ύπαλλήλους,
— κί' ταργήνε πλείστες θέσεις
μα τ ά θηλυκά θά μείνου
γιατί κάνουνε ενέσεις.

Εις τ ά Κράτη της Ευρώπης
Νόμοι τάρτα έχουν γίνει
θηλυκό κανένα πλέον
εις τ άς θέσεις να μη μείνη.

Ήρέπει, λέγουν, οι Ευρωπαίοι
πρώτα οι άνδρες να δουλεύουν
κί' έπειτα τ ά θηλυκά μας
ή δουλειές αν το επιτρέψουν.

Ήτην' ήλλάδα όμως τάρτα
θηλυκά παπού δουλεύουν
και οι άνδρες μίς' το σπίτι
κάθονται και τ ά γορτάζουν!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΟΥ

Φύλλα παρασιμένα
όποιος θ' άγοράση
ματά δραχμή το ένα
εις τ όχέρος θά μάς σιάση.